

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 148. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1838_599-txt-shoot-idm3862.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Allerede heraf ser man, Danton kunde have ondt nok ved at kjende Paris igjen, da han kort efter Fornuftens Indførelse i Kirken kom tilbage fra Landet; men under hans Fraværelse var blandt andet ogsaa Dronning 149 *Marie Antoinette, Bailly* (57 Aar), *Girondisterne* og Hertugen af *Orleans* henrettede. Ved den sidste maa vi opholde os et Øjeblik, skjønt alle er enige om, at ingen under Revolutionen havde spillet en foragteligere Rolle, medens man tvistes om, enten han havde afgjørende eller aldeles ubetydelig Indflydelse paa Tingenes Gang. – Hofpartiet ansaa ham nemlig for det store Drivehjul, der ved sine Forbindelser: med Mirabeau, Danton, Camille Desmoulins og selv med Marat, styrede alt fra Bastillens Erobring til Tuilleriernes Bestormelse; medens andre paastaa, at det var kun hans Navn og hans Penge, Folkelederne brugte, uden derfor nogen Sinde at være hans Parti. Sagen er imidlertid den, at skjønt Folkelederne vist nok havde denne skamløse Hertug eller *Filip Kammerat* (Égalité), som han til sidst kaldte sig, til bedste, saa var hans Navn og Penge dem dog lige uundværlige, saa man kan lige saa lidt tænke sig Revolutionen uden *ham* som uden *dem*. Han nedstammede nemlig fra Ludvig den fjortendes Broder, hvis Søn var Regent i Ludvig den 15des Mindreaarighed; og skjønt denne Linje i alle sine Led var berygtet for mange Laster, var den dog folkelig og umaadelig rig, især ved Besiddelsen af *Palais Royal*, Samlingspladsen for alt baade levende og dødt Galanteri i Paris, og i alle Maader Revolutionens Vugge; saa skulde jeg ønske at have været i Paris, maatte det ene være for at have set *Palais Royal*. At nu Philippe Égalité en Gang havde smigret sig med at blive Konge eller i det mindste Regent i Frankrig, følger af sig selv; men det gjorde om ikke andet, saa dog hans Fejhed umuligt, som var bleven til et Ordsprog, saa Pariserne paastod, han havde kun én Gang været til Orlogs, én Gang steget ned i [et] Bjærgværk og én Gang gaaet op i en Luftmaskine, for at vise sin Fejhed i alle Elementer; og allerede i Begyndelsen af 92 synes han at have mærket Uraad, thi da nærmede han sig Hoffet og havde uden Tvivl udsonet sig med Kongen, 150 hvis ikke Hoffolkene bogstavelig havde traadt ham paa Hælene og, naar han vendte sig, spyttet ham i Øjnene; men *det* var naturligvis mer, end han kunde døje; og da han trode, det skete paa Kongens eller dog paa Dronningens Anstiftelse, stræbte han i Fortvivlelse kun at faa sin Hævn styret paa *dem*, uden at spørge om Følgerne. – Til stor Forargelse, man siger, selv for Jakobinerne, stemte han for Kongens Henrettelse, og det blev i alt Fald hans sidste Livstegn; thi alt i April 93 blev han udstødt af Jakobiner-Klubben, under et tomt Paaskud smidt i Fængsel og henrettet 5te November 93.